

[Margrete Auken]

gende indlæg, hr. Svend Heiselberg holdt, hvor han skildrede situationen mægtig godt: vi har brug for, at lægerne har forstand på dette her, og at de kan henvise til den relevante behandling dér, hvor de ikke selv er i stand til det, og at de i øvrigt kan få den uddannelse, de skal have. Det er præcis det, forslaget handler om. Problemet er bare, at vi i øjeblikket ikke har de relevante steder at henvise til, at den behandling, der kan foregå på rigshospitalet, ikke er institutionaliseret og derfor overhovedet ikke kan dække det behov, som de praktiserende læger har, men jeg går ud fra, at hr. Svend Heiselberg er modtagelig for oplysning og derfor naturligvis vil støtte forslaget, når han opdager, at hans fremragende intentioner tilgodeses godt og billigt af dette forslag.

(Kort bemærkning).

Lizzie Lichtenberg (KF):

Det er forståeligt, at fru Inge Fischer Møller må stille sit spørgsmål, som hun gør det, for når man netop ser den måde, den socialdemokratiske regering har bygget vores social- og sundhedssystem op på, har det været efter devisen: »Mange penge – god service«. Man har overhovedet ikke kunnet forestille sig, at man ved en omlægning også godt kan få god service og god uddannelse. Det er det sidste, vi arbejder på. Det er en omlægning, men jeg skal ikke stå her i dag og sige hvordan, for det ville ikke være anstændigt over for det øvrige lægefakultet.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Jeg vil da gerne til både fru Inge Fischer Møller og fru Margrete Auken sige, at selvfølgelig talte jeg varmt om forslaget, for selvfølgelig har vi stor forståelse for det, men på den anden side har vi den opfattelse, at vi ikke løser problemet ved, at man opretter nye behandlingscentre.

Som jeg sagde i mit første indlæg, mener vi rent faktisk, at der er muligheder. Vi har praktiserende læger, vi har praktiserende speciallæger, og vi har psykologer og forskellige hospitalsafdelinger, som kan tage sig af de problemer. Desuden har vi altså rigshospitalet og de psykiatriske poliklinikker, som jeg også nævnedes. Jeg mener, at vi har det, der

er behov for. Det, der måske er behov for, er et større oplysningsarbejde, og jeg tror i og for sig ikke, at vi får hverken et bedre kærlighedssamliv eller andre gode ting, ved at man laver sådan nogle seksualklinikker, og derfor må jeg fastholde, at det, vi skal i stedet for, er at oplyse om brugen af det bestående i stedet for at opbygge noget nyt.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Ja, hr. Svend Heiselberg, det synes jeg også er rigtigt, hvis vi havde det bestående. Men den opremsning bliver altså ikke bedre af at blive gentaget. De praktiserende læger har ikke uddannelsen. Jeg ved rent faktisk, hvad der foregår af seksologisk uddannelse på universiteterne. Det er to ugekurser. Det er simpelt hen for lidt. Hvad er det for en forskning, som hr. Svend Heiselberg henviser til? Hvad er det for en særlig del af poliklinikken på rigshospitalet, som er institutionaliseret til at kunne dette her?

Jeg skal ikke udtale mig om enkelte medlemmers kærlighedsliv, men det er jo alvorligt, det, som med et teknisk ord hedder dysfunktioner. Det er mennesker, som er blevet syge, altså er det sygdomsbehandling; det er ikke detailteknisk behandling af et eller andet interessant. Hvor foregår det henne? Kom op og fortæl os det, sådan at vi kan gå ud og lave det gode oplysningsarbejde, som hr. Svend Heiselberg siger at vi skal lave. Jeg vil med glæde lave det, hvis jeg kan få at vide, hvor det er henne. Men jeg vil godt have bedre besked end de dér tomme opremsninger.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Jeg er da glad for fru Margrete Aukens beredvillighed, men det forholder sig jo rent faktisk sådan, at klinisk sexologi er et frivilligt kursusfag i lægestudiet på Københavns universitet, og i et studieplansforslag er det foreslået, at det skal gøres obligatorisk. Desuden indgår klinisk sexologi i et løbende efteruddannelseskursus for læger.

Rent faktisk er der muligheder, så uanset hvad I siger, er mulighederne til stede.

(Kort bemærkning).